

tale om liv og velfærd – stribevis af overenskomster, hundredvis af overenskomster. Jo, det gør der faktisk, for det gør der inden for hele det kommunale område. Så er der én sag her, men den får ærlig talt ikke – medmindre man ønsker det og har de briller på – den fri forhandling eller aftalemodellen til at bryde sammen. Det mener jeg faktisk er en ganske voldsom overfortolkning af den situation, vi står i.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er somme tider sådan, at tingene forstås, afhængig af hvilke ører der hører. Og når det drejer sig om ministerens udlægning af, hvad det er, vi mener, så er den også bestemt af, hvad ministeren ønsker at høre i denne forbindelse.

Vi siger ikke, at den frie forhandlingsret generelt er væk, overhovedet ikke, men vi siger, at der er nogle områder inden for de livsvigtige ting, hvor den fri forhandlingsret vil være truet, hvis en arbejdsgiverpart vælger en metode som den, Kommunernes Landsforening valgte i det her tilfælde. Det er i den situation, vi siger, at hvis en arbejdsgiverpart vælger at agere på samme måde som Kommunernes Landsforening, så er det næsten ikke til at se, at der kan være tale om fri forhandlingsret, for så vil regeringen ifølge det, arbejdsministeren har sagt, gribe ind.

Det næste, jeg vil hæfte mig ved, er spørgsmålet om den nødberedskabssituation, som vi har haft. Ministeren siger, at vi nu vil fratage arbejdsgiveren lockoutmulighed. Nej, det er ikke rigtigt. Udgangspunktet er selvfølgelig, at begge parter har hundrede procent fri forhandlingsret, men så er det jo også sådan, at begge parter har en forpligtelse til at sikre, at samfundet alligevel kan køre på lavt blus; det gjorde Dansk Sygeplejeråd og hospitalslaboranternes organisationer 100 pct., og de indrettede deres strejkevarsel efter, hvad samfundet kunne tåle. Amtsrådsforeningen gjorde stort set det samme, og i nogle situationer valgte Amtsrådsforeningen også at trække nogle lockoutvarsler tilbage, fordi det var nødvendigt for, at samfundet kunne køre videre.

Derfor må man sige, at man sagtens kan have fri forhandlingsret og alligevel respektere, at der er områder, der ikke skal rammes; det gælder både lønmodtagersiden og arbejdsgiversiden. Og det er dér, Kommunernes Landsforening helt klart har svigtet ved at sige, at de er ligeglade med, hvordan det fungerer i samfundet, hvor de bare kører den linje, som de vil.

Så det er i den sammenhæng, vi peger på, at arbejdsgiverparten har været uansvarlig; der er overhovedet ikke tale om, at vi siger, de ikke har en fri forhandlingsret, for det har de på linje med den ret, som sygeplejerskerne og hospitalslaboranterne havde til i går.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Arbejdsministeren roser de mange frivillige aftaler, der indgås på det offentlige arbejdsmarked. Jeg er helt enig i, at der indgås masser af aftaler. Arbejdsministeren roser aftalesystemet, men forudsætningen for, at aftalesystemet fungerer, er jo, at begge parter ved, at hvis man ikke når frem til en aftale, så bliver der konflikt. Det er jo forudsætningen, ellers ville man jo bare lade være med at indgå en aftale!

Forudsætningen for aftalesystemet er konfliktretten, og det er derfor, at det er så katastrofalt for hele aftalesystemet og hele den måde, vores arbejdsmarked er bygget op på, at man griber ind og fjerner konfliktretten.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil starte med at kvittere for ministerens evne til at svare på noget helt andet end det, der bliver diskuteret. Mit hovedsynspunkt har i begge indlæg gået på, at forhandlingsretten eksisterer på alle andre områder, og ministeren svarer så, at den generelt fungerer på det offentlige område, men det har jeg heller ikke forsøgt at imødegå, for det er jo indlysende tydeligt.

Det, der er problemet, er, at den ikke eksisterer på det område, vi diskuterer, og arbejdsministeren nævnte selv argumenterne for, hvorfor arbejdsministeren synes, at det var nødvendigt at lave et indgreb, nemlig det med de ældre, det med de syge og det med en truende situation.

Jeg skal så ikke forsøge at spørge yderligere, for arbejdsministeren vil åbenbart ikke besvare det, at der ikke eksisterer nogen fri forhandlingsret på dette område. Men det må være konklusionen, eftersom jeg har spurgt to gange, og eftersom arbejdsministeren begge gange har kvitteret med at svare på noget andet.

Jeg skal så sige, at jeg synes, det var en overvejelse værd at se på, hvem der har skylden for, at denne konflikt har nået det punkt, den har. Hvem er det, der i den konkrete situation optrappede til det punkt, hvor det efter regeringens opfattelse bliver uansvarligt over for de svage grupper? Ja, det var faktisk ikke Dansk Sygeplejeråd, som netop var meget opmærksom